Ցանկացած իրողություն սեփական գոյությունն ապահովելու համար, տիեզերքի մերձակա ու հեռավոր բոլոր ազդեցությունները հավասարակշռող միկրոկոսմ է ենթադրում իրենից, և տրամաբանորեն բոլոր համակարգերի միասնության շղթան յուրաքանչյուրի միջոցով առանձին, մեզ նորից վերադարձնում է հազար անգամ փորձված իմաստնությանը. Ամեն ինչ արտացոլված է ամեն ինչում’ ¥Հերմես Տրիսմեգիստ¤, ուստի աշխարհի ԸՆԹԱՑՔԸ բխում է իր իսկ չընդմիջարկվող կերպարանափոխությունից, որի դիտորդն ենք: Թոմաս Պինչոնի հերոսը` Կալիստոն¥,¤փորձելով փրկվել էնտրոպիայից, տեղավորվում է փակ’ համակարգում և,համաձայն սեփական տեսությանը. Մեկուսացված համակարգը` գալակտիկան, շարժիչը, մարդը, մշակույթը, ինչ պատահի` անընդհատ պետք է ձգտի առավել հաստատուն վիճակի’,դատապարտում է այն դանդաղ մահվան …’: Նա կանխատեսում էր սեփական մշակույթի ջերմային մահը, երբ գաղափարները չեն կարող այլևս փոխանցվել, քանի որ համակարգի բոլոր կետերի էներգիան, ի վերջո, հավասարվում է և ինտելեկտուալ շարժումը, այդ ձևով,սկսում է դադարել: Եթե էնտրոպիկ միջավայրը հավասարազոր է դառնում քաոսին, ապա ստեղծագործության մեջ անմիջապես չի գիտակցվում որպես բարու հակառակ բևեռ (խաղաղություն (կարգ ու կանոն) - բարի, քաոս - չար), այլ տողի այլակերպման (երկրորդ տեքստի ընթերցմամբ) միջոցով քաոսն իր ներսում զուգորդում է աստ - լինելության (Da -Sein) գաղափարը, որն իրական աշխարհն է: Իրական այս աշխարհում էլ կենսագործվում է մարդու ներհայեցումը և ԱՅԼ- ա - գոյության սահմաններում դառնում առասպելաբանական - իմացաբանական նախահինչույթ: